

De weg terug

deel 4

Eeuwig & Altijd

Laurens Windig

Auteur en coverontwerp: © Laurens Windig
Website: <https://www.laurenswindig.nl>

De weg terug

Eeuwig & Altijd

De hele nacht heb ik geen oog dichtgedaan en dat raakt je de koekoek. Ik voel me vreselijk schuldig en weet op dat moment niet hoe ik ermee om moet gaan om aan mijn familie te vertellen wat er is gebeurd, maar zal het toch moeten zeggen. Het eerste wat ik moet doen is mama bellen of ze naar me toe wil komen en meer niet.

Ik begin alweer te janken, want het is niet niks. Rianne heb ik vannacht ook zo horen huilen en zij is een paar keer uit bed geweest.

Even later hoorde ik de buitendeur dichtslaan en is zij waarschijnlijk naar haar moeder Nicole gegaan. Logisch dat ik daar ook mee zit. Op die momenten wist ik niet hoe ik het aan moest pakken, ook door de zee van woorden die ik over mij heen zou krijgen en sidderde ik als ik eraan moest denken. Laf, een ander woord zou ik niet kunnen bedenken. Dan heeft ze nog gelijk ook. Ik moet nu gewoon mama bellen.

‘Hai mam met mij, ik zit vreselijk in de penarie, zou je misschien even naar me toe

willen komen, ik heb je heel hard nodig!’

‘Wat is er in hemelsnaam aan de hand, Al, het is nog berevroeg, en waarom huil je?’

‘Dat kan ik je nu niet zeggen mam, maar wil wel graag dat je alleen komt en nog niet met pa.’

‘Rustig aan schat, ik kom er zo aan.’

Binnen een mum van tijd klopt mama op de buitendeur en snel ik om open te doen.

Ik kan haar alleen maar om haar nek vliegen en vreselijk janken.

Zij weert mijn hoofd van zich af en kijkt me diep in de ogen.

‘Wat krijgen we nou en wat is er in godsnaam aan de hand, m’n jongen?’

‘Sorry mam, ik moet even bijkomen, eerst zet ik even koffie, wil je wel koffie?’

‘Ja natuurlijk wil ik koffie, lekker.’

Als Alain even later met koffie de kamer inkomt, ziet hij dat zijn moeder ook heeft gehuild. ‘Nou Al, vertel op.

Even wachten mam, ik kan me niet goed houden als ik moet vertellen wat er aan de hand is. Ten eerste is Tarik gisteren vertrokken en komt niet meer bij ons terug. Ik zal je even zijn briefje laten lezen wat ik gisterochtend in het voorhalletje vond. Sorry mam, maar ik kan je nu nog niet zeggen wat de reden is dat hij is vertrokken. Neem me niet kwalijk, maar ik kan het niet opbrengen.'

Weer stromen de tranen over mijn wangen en sla ik beide handen voor het gezicht.

Mama leest het briefje met een starre blik.

'Lieverd, lastig dat ik het zeg, maar ik kijk er niet van op. Weet je Al, jij bent mijn bloedeigen kind, begrijp jij al wat ik wil zeggen?

Het is niet nieuw voor mij en ik dacht al meteen: waar begin je aan toen jij met Rianne wilde trouwen. Niet dat ik aan bisexualiteit dacht of zo, maar wel jouw vriendschap met Tarik. Ik moet je ook zeggen dat papa en ik beiden al wisten dat Rianne geen partij voor je was. Verder zullen wij het er nu nog niet met onze familie over hebben en laten wij het even berusten. Het lijkt me wel verstandig dat jij het zelf tegen papa zegt, hij zal jou niet afwijzen.

Gaat het nu weer wat beter dat je het naar mij toe even kwijt bent?

Zelf probeer ik het met papa zo te regelen dat wij het onze familie vertellen, maak je daar maar niet druk om. Het is natuurlijk wel zo, dat wie een risico neemt de gevolgen moet dragen, maar in dit geval willen wij het ze dan wel vertellen.'

'En hoe wil jij het dan overbrengen aan mijn grootouders?'

'Maak je daar nou maar niet druk om, Ga er maar vanuit dat alles komt goed.'

'Ja, makkelijk praten, ze zijn nog wat ouderwets dan jullie zijn, en dat is wel zo.

Ik denk wel dat pa er iets makkelijker overheen kan stappen, hoewel ik het niet zeker weet.'

'Wat wil jij nou helemaal, Al? Vertrouw je nou wat meer op wat ik je gezegd heb, ja? Waar is Rianne eigenlijk?'

'Ik heb vanmorgen alleen de buitendeur dicht horen slaan, dus ik denk dat ze naar haar moeder is. Zij heeft die hele toestand van mij ook zien gebeuren toen ik schreeuwend naar buiten ben gerend met Tariks briefje in mijn handen. Zij hoorde en zag dat ik schreeuwend op mijn

knieën op de randweg viel, en smeed toen de buitendeur open en dicht.’

Weer begon ik heftig te janken en ma suste me als een klein kind.

Jee, wat een toestand. Ma is weer naar huis gegaan en ik zag heus wel dat ze tranen in haar ogen had. Ik ben maar weer jankend mijn bed ingedoken in de hoop wat te kunnen slapen.

Het spookte steeds door mijn hoofd hoe mijn grootouders zouden reageren, en niet alleen zij, maar ook mijn schoonmoeder Nicole.

God, laat me slapen en hopen dat het inderdaad goed komt, op zekere hoogte dan.

De volgende dag telefoneert oma Chanty me al heel vroeg. Met de zenuwen in mijn lijf en trillende stem neem ik de telefoon op.

‘Dag oma,’ en begon meteen alweer te janken.

‘Niet huilen mijn jongen, niet huilen, want dat is echt niet nodig. Laten we nu maar gewoon doen of er niets gebeurd is. Als we gaan lopen huilen, maken we het alleen maar erger.’

Jij moet alleen proberen te denken dat ik achter je sta, wat er ook allemaal is gebeurd. Trouwens, ik bel je niet alleen om je te troosten, maar ook om je een beetje de weg te wijzen. Wij hebben het hele verhaal van je ouders gehoord, en wij zeggen je er mee te kunnen leven. Er zijn wel ergere dingen in de wereld!

Neem nou die oorlog in Oekraïne met die smerige Russische moordenaar Poetin? Die moeten ze zijn nek omdraaien, dat is pas om te huilen! Ben je er nog mijn kind?’

‘Ja oma, ik luister goed naar wat u zegt, u probeert mij een riem onder het hart te steken, dank u wel.’

‘Ja natuurlijk, dat is toch logisch? Jij bent mijn kleinzoon en daar heb ik er maar één van, begrijp je dat? Ik mag natuurlijk niet zeggen dat ik het wel begrijp, maar in dit geval is Rianne natuurlijk ook geen partij voor je. Als jij gelukkig bent met die lieve Tarik, begrijp ik het heus wel, lieve jankerd van me! Jij kan altijd op ons bouwen en wij staan altijd voor je klaar als je ons nodig

mocht hebben. Dus nu stoppen met dat gehuil, laat dat maar gewoon aan de wolven over. Dag lieve jongen, tot later weer.'

Ja, en dan hou ik het niet droog. Stel je voor dat ik ze niet meer zou hebben?

Het heeft me wel goedgegaan dat ik met mijn moeder en vooral ook met oma Chanty heb gesproken. Die lieverd heeft zoveel voor me gedaan vanaf de tijd dat ik bij ze in huis ben gekomen. Gek eigenlijk dat ik haar de laatste tijd oma Chanty ben gaan noemen, het is mijn koosnaam geworden.

Het enige wat ik hoop is dat het vertrek van Tarik mij niet blijft achtervolgen, maar ik ontkom er niet aan, zelfs niet in mijn dromen. Aan de ene kant droom ik graag over hem, aan de andere kant is het een ramp en kan ik niet van hem loskomen. Een enige uitweg is me op te hangen aan een wilgenboom.

Kon ik dat kinderlijke wat ik heb maar eens aan de kant knallen. Vreemd allemaal dat ik mijzelf dan van een afstand zie, en ik geef de schuld maar aan die verdomde reïncarnatie.

Ik schrik me rot als de telefoon gaat en laat de hoorn zowat op de grond vallen.

'Met pa, misschien had je niet verwacht dat ik zou bellen, maar hier ben ik dan. Liet je de hoorn bijna vallen? Niet nerveus worden jongen, want dat is nergens voor nodig.

Ik begrijp heus wel dat jij met je vooruitziende blik mij met die telefoon ziet staan, want jij verwachtte mij niet. Klopt dat of klopt dat niet? Het is altijd wel makkelijk om met vrouwen te telefoneren maar als er een man aan te pas komt dein je een paar stappen terug, of niet soms? Ik maak maar een geintje hoor. Van mijn kant is het pure belangstelling.

Gaat het weer een beetje met je? Mams heeft me alles verteld en oma dito.

Begrijp me wel goed dat jij ook bij mij altijd terecht kan. Een gesprek van man tot man is heus niet zo gek. In jouw geval is het misschien wat moeilijker omdat er enige gêne meespeelt.

Liefde tussen twee mannen is iets wat nou niet altijd makkelijk bespreekbaar is. Vooral een zoon naar zijn vader toe. Daar schijnt dan weer een moeder voor te zijn die de weg wijst. Ben jij er eigenlijk nog? Ik

*heb je nog niet gehoord, of komt het dat ik
maar aan het praten ben?’*

‘Jaja pa, ik ben er nog en hartstikke blij dat je belt. Ik denk dat een zoon eerder met zijn moeder praat en overlegt dan met zijn vader. Het is voor mij nu wel fijn om te weten dat jij ervoor open staat.’

Niet zomaar een dag, maar alle dagen vliegen voorbij en is het alweer bijna een jaar geleden dat mijn huwelijk met Rianne is gestrand en ontbonden.

Rian is teruggegaan naar haar huis in Amsterdam Watergraafsmeer dat zij gelukkigerwijs nog voor onbepaalde tijd had aangehouden.

Onze scheiding is ook de reden dat ineens Bastian Marais: haar vorige overleden echtgenoot, weer opdook in mijn geest.

Het is wel bijzonder allemaal dat zoiets eigenlijk kan? Reïncarnatie waarvan ik ooit dacht dat het niet bestond. Nu neem ik wel aan dat het nu niet meer zal gebeuren. Zal ik werkelijk mijn hele leven door hem lastig gevallen worden? Misschien niet, want ik ben ook niet meer lastiggefallen door mijn 2e reïncarnatie Xavier Bernard! Totaal loskomen van Bastian zal heus niet, omdat ik nog steeds heel veel en goed contact heb met zijn nog in leven zijnde schoonmoeder, Nicole van Velzen: Rians moeder. Zij blijft in Domrémy en runt er nog steeds het kringloopwinkeltje samen met Martine, de zuster van opa Jacq Le Grand.

De muziekschool draait beter dan ooit en wordt mede gerund door mijn grootmoeder violiste oma Chantal Le Grand en de gitarist Juan Sol, die door Tarik werd aangeraden bij zijn vertrek. Verder wordt de school bemand door een aantal bewoners van Domrémy.

Ik verwijt mijzelf alle ellende, die door mij is veroorzaakt met huichelarij en in het geniep mijn verhouding met Tarik.

Gelukkig is er geen vechtscheiding ontstaan met Rian, want zij had mij financieel kaal kunnen plukken.

Er was geen enkele mogelijkheid ons huwelijk te redden. Ze stond nergens meer voor open en wilde ook geen intimiteit meer. Ja, dan is het gewoon voorbij: eigen schuld, dikke bult.

Begrijpelijk natuurlijk, niemand mag er een tweede relatie op nahouden. Ik heb ook alle schuld naar me toegetrokken.

Er gaat geen dag voorbij of ik denk aan mijn laatste dagen met Tarik, hoe innig en liefdevol wij met elkaar zijn omgegaan. Het is tegenwoordig de normaalste zaak dat twee mannen voor de liefde gaan en waaruit soms ook nog eens een huwelijk ontstaat.